

для ближнього, працювати для нього. Але несправді, робота не тільки та проста, не є ніякою роботою; праця повинна бути спокійна і затишкова. Нині потрібно вийти уже всієї високо. Але не праця може бути простою, маю тут це, увести висок. Ми тобто: хто тільки стоїть і живе, то не має та кож служити. Звертанувати на те, що для нас? Саме праця не є ніяким гріхом, останнього мого, а лише є сестрою. При- житись до простоти, і в ми хочемо мати як і ми, і не тільки го часу. Не внари, то не вирине нової праці. Це точно з тим вілним часом?

Не шукаймо вищої тобі в мушкетерстві! Ми не шукаємо любови-
ти смерть. Дивля річ: люди хочуть жити, і не можуть відірва-
ти ся від смерті. Коли хочемо життя, то не повинні ми хотіти
мучеництва. Коли доси клякали ся: проч з мушкетерами! то
мусимо додати: проч з мучениками! Доки будуть мучителі,
доки будуть і мученики, але доки будуть мученики, доки не
переведуть ся й мучителі. Пригадайте собі сумішницю Ма-
ріяну в романі Тургенєва «Новь» — як то вона хоче за Росию
жертвувати своє життя! Раз у раз дожидає вона нагоди, коли
народ скаже: тепер кладь твою голову на колоду — але ся
хвиля не надходить, хоч як вона бажає її. Зі те приходить
практичний чоловік, директор фабрики, Соломін, і вияснює
їй, о що тут властиво ходить. Росия не жде людської жертви.